

Ольга Совгіря,

доктор юридичних наук,

доцент, доцент кафедри

конституційного права

Київського національного університету

імені Тараса Шевченка

УДК 342.6

Новий Закон України «Про Кабінет Міністрів України»: перспективи вдосконалення змісту

Постановою Верховної Ради України від 22. 02. 2014 р. № 750-VII визнано такими, що є чинними на території України, положення Конституції України, прийнятої на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року, із змінами і доповненнями, внесеними законами України від 8 грудня 2004 року № 2222-IV, від 1 лютого 2011 року № 2952-VI, від 19 вересня 2013 року № 586-VII.

У зв'язку із цим потребує оновлення відповідне галузеве законодавство. Тому 27 лютого 2014 р. Верховна Рада України прийняла новий Закон України «Про Кабінет Міністрів України» (далі – Закон) та визнала таким, що втратив чинність Закон України «Про Кабінет Міністрів України» від 07. 10. 2010 р., зі змінами.

Особливістю дослідження окресленої проблематики є те, що аналогічний за змістом закон вже діяв в Україні у період з 2008 по 2010 рр. (а точніше, 16. 05. 2008 р., на зміну Закону від 21. 12. 2006 р. був прийня-

тий Закон України «Про Кабінет Міністрів України», що покликаний був врегулювати статус зазначеного органу за парламентсько-президентської форми правління, існування якої було закріплене за Конституцією України, зі змінами 2004 р. Закон 2008 р. був чинним до прийняття Закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 07. 10. 2010 р., який вже був «розрахований» на діяльність Уряду за зміненої, президентсько-парламентської форми правління). Таким чином, оцінювати ефективність норм Закону від 27. 02. 2014 р. вже доцільно з урахуванням наявного досвіду застосування аналогічних норм за Законами 2006 та 2008 рр. та публікацій фахівців, що мали місце у період дії Конституції України, зі змінами 2004 р. До числа таких публікацій можемо віднести, зокрема, публікації: Авер'янова В. Б., Андрійко О. Ф., Коваленка А. А., Крупчана О. Д., Нижник Н.Р., Павленка Р. М. тощо.

Звернемося до дослідження окремих положень Закону з метою

виявлення питань, що потребують удосконалення.

Стаття 3 Закону, визначаючи принципи діяльності Кабінету Міністрів України називає такі принципи, як: верховенства права, законності, поділу державної влади, безперервності, колегіальності, солідарної відповідальності, відкритості та прозорості.

Однак з нашої точки зору, такий перелік принципів є неповним та потребує доповнення. Вважаємо, що до зазначеного переліку слід включити принцип гласності.

Так, вже наприкінці XIX ст. В. Случевський визначав гласність як умову, за наявності якої явища особистого, суспільного та державного життя, шляхом оголошення або поширення відомостей про них у суспільстві, стають суспільним надбанням [1, с. 820]. Великий тлумачний словник сучасної української мови серед значень слова «відкритий» наводить такі: «доступний для всіх бажаних»; «неприхований, нетаємний, явний» [2, с. 131]. Гласність за цим словником визначається як приступність для широкої громадськості, відкритість, публічність [2, с. 184]. Прозорість же визначається як властивість та стан, що характеризується доступністю для сприйняття, зрозумілістю, ясністю, дохідливістю, можливістю легко розгадати, збагнути, явністю, неприхованістю [2, с. 971].

Гласність у дослідженнях правників визначають як широке обнародування через засоби масової інформації процесу і результатів роботи органів виконавчої влади [3, с. 142]. Сутність принципу гласності полягає у відкритості, прозорості, публічності організації та діяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, доступності інформації про їх діяльність [4, с. 28-29].

Характеризуючи зміст принципу гласності, слід звернути увагу на ту обставину, що засоби масової інформації слід розглядати як один із важ-

ливих факторів впливу на взаємодію органів різних гілок державної влади між собою [5, с. 124].

З нашої точки зору, принцип гласності в організації та діяльності Уряду України слід визначати як обов'язок Кабінету Міністрів здійснювати постійну та систематичну роботу з інформування громадськості про хід своєї діяльності та прийняті за її результатами рішення. Отже, вважаємо, що саме принцип гласності (хоча і без вживання цього поняття) охарактеризовано у частині 4 статті 3 Закону, відповідно до якої Кабінет Міністрів України регулярно інформує громадськість через засоби масової інформації про свою діяльність, залучає громадян до процесу прийняття рішень, що мають важливе суспільне значення. Прийняття Кабінетом Міністрів України актів, що містять інформацію з обмеженим доступом, можливе лише у випадках, визначених законом, у зв'язку із забезпеченням національної безпеки та оборони України. Всі акти Кабінету Міністрів України підлягають обов'язковому оприлюдненню, крім тих, що містять інформацію з обмеженим доступом.

Слід звернути увагу на те, що за Законом України «Про Кабінет Міністрів України» від 16. 05. 2008 р., зі змінами, встановлювалося, що всі **рішення** (виділено нами. - О. С.) Кабінету Міністрів України підлягають обов'язковому оприлюдненню, крім актів, що містять інформацію з обмеженим доступом. Отже, чинний Закон (як і Закон України «Про Кабінет Міністрів України» від 07. 10. 2010 р., зі змінами) звузив сферу дії принципу відкритості та прозорості в діяльності Уряду (оскільки встановлює, що обов'язковому оприлюдненню підлягають всі **акти** (виділено нами. - О. С.) Уряду).

Наведені вище аргументи дають можливість стверджувати про необхідність включення принципів гласності в систему принципів організації та діяльності Кабінету Міністрів України.

У проекті Закону України «Про центральні органи виконавчої влади», внесеному народними депутатами України С. В. Соболевим, Т.С. Стецьківим, В.М. Стретовичем від 11. 10. 2002 р., реєстр. № 2281 [6], серед принципів, якими зазначені органи мають керуватися у своїй діяльності, називалися: принцип науковості, зміст якого полягає у тому, що центральні органи виконавчої влади у своїй діяльності спираються на наукове обґрунтування здійснюваної ними державної політики, активно використовують досягнення наукових досліджень, прогресивні організаційно-технічні засоби та інформаційні технології. Вважаємо, що зазначений принцип слід включати і до числа принципів організації та діяльності Кабінету Міністрів України.

За чинним Законом України «Про центральні органи виконавчої влади» від 17. 03. 2011 р., зі змінами, передбачено також існування принципу єдності державної політики, на якому має ґрунтуватися діяльність міністерств та інших центральних органів виконавчої влади. Вважаємо, що зазначений принцип має закріплюватися і серед принципів діяльності Кабінету Міністрів України, а зміст його має полягати у тому, що державна політика, здійснювана Урядом України, повинна носити системний та науково обґрунтований характер.

Згідно із частиною 1 статті 4 Закону, Кабінет Міністрів України у своїй діяльності керується Конституцією України, цим Законом, іншими законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України. Очевидно, що положення Закону має не суперечити відповідним положенням чинної Конституції України, де відповідно до частини 3 статті 113 закріплюється відповідне положення. Однак аналіз наступних норм Закону дає підстави стверджувати про існування

такої суперечності, оскільки надалі за змістом Закону (частина 1 статті 19, частина 1 статті 21, частина 1 статті 22, частина 1 статті 23, частина 2 статті 25 частина 1 статті 41, пункт 10 частини 1 статті 42) йдеться вже не лише про рішення, а про акти глави держави, що означає довільне розширення на рівні Закону переліку актів, якими в своїй діяльності має керуватися вищий орган виконавчої влади. Хоча позитивним у цій частині слід вважати виключення з переліку таких актів доручень Президента України, якими з-поміж інших актів мав керуватися у своїй діяльності Кабінет Міністрів України згідно із Законом України «Про Кабінет Міністрів України» від 07. 10. 2010 р., зі змінами. Оскільки конституційність включення доручень до зазначеного переліку є сумнівною.

Окремої уваги потребує і регулювання за Законом деяких питань щодо статусу членів Уряду України.

Так, відповідно до частини 3 статті 6 Закону посади членів Кабінету Міністрів України належать до політичних посад, на які не поширюється трудове законодавство та законодавство про державну службу.

Однак у теорії конституційного права вважається, що вимогою до державних політичних діячів є не виконання певної трудової функції, а досягнення (збереження) певного стану у державі, дорученому секторі управління. Головним при призначенні (обранні) на посаду державного політичного діяча є політична орієнтація особи і наявність підтримки з боку впливових політичних груп. При цьому, звичайно, не можна заперечувати важливість особистих якостей, які гарантують можливість виконувати службові обов'язки [7, с. 12].

Членів уряду пропонують також визначати як особливих посадових осіб держави, що знаходяться із державою у державно-службових відносинах, а вихідним моментом виникнення державно-службових відносин членів уряду під час перебування на

посаді пропонується вважати службовий, адміністративно-правовий за своєю природою контракт, що має укладатися після призначення члена уряду на посаду, а однією зі сторін цього контракту має бути держава в особі її спеціальних представників [8, с. 110, 127].

Особливості статусу посади «політичного діяча (політика)», згідно із Концепцією адміністративної реформи в Україні, затвердженою Указом Президента України від 22. 07. 1998 р. № 810/98, зі змінами, виявляються у трьох ключових моментах: по-перше, в особливому порядку призначення на посаду; по-друге, в особливому порядку звільнення з посади; і, по-третє, в особливих рисах відповідальності, яка має ознаку публічної (тобто перед главою держави, парламентом, а також в певних формах - перед населенням) відповідальності за наслідки діяльності. Міністр повинен взяти на себе виконання всіх політичних функцій в міністерстві, головні з яких полягають у визначенні відповідного напрямку урядової політики та в його реалізації в довіреному міністерству секторі державного управління.

Також слід наголосити на тому, що політичний характер зазначених посад не зводиться до обов'язкової належності осіб, що їх обіймають, до певної політичної партії та активного ведення ними так званої публічної політики [9, с. 134; 7, с. 11].

Отже, вважаємо, що державний політичний діяч – це особа, яка забезпечує формування та реалізацію державної політики у відповідній сфері суспільних відносин, призначається на посаду та звільняється з неї в особливому порядку, несе юридичну та/або політичну відповідальність (перед главою держави, парламентом, а також у певних формах – перед громадянами) за наслідки своєї діяльності, на яку не поширюється трудове законодавство та законодавство про державну службу [10, с. 234].

У вітчизняній літературі висловлюється пропозиція про прийняття

окремого закону про державних політичних діячів, в якому мають бути врегульовані загальні засади їх статусу, зокрема, особливості відповідальності, соціальний статус тощо [7, с. 13]. Пропонується також прийняти Закон «Про політичну діяльність в Україні», в якому були б регламентовані ті якісні відмінності політичної діяльності у порівнянні з адміністративною, котрі недоцільно регулювати за стандартами Закону «Про державну службу в Україні» [11, с. 30]. З нашої точки зору, прийняття такого Закону є недоцільним, оскільки питання особливостей статусу членів Уряду України як політичних діячів мають визначатися у статусному Законі України «Про Кабінет Міністрів України», що дозволить забезпечити цілісність та комплексність правового регулювання зазначеного питання.

Згідно із частиною 5 статті 6 Закону, за поданням Прем'єр-міністра України Верховна Рада України може призначати міністрами осіб, які не очолюють міністерств. До складу Кабінету Міністрів України може бути призначено не більше двох таких міністрів.

Тобто, за чинним Законом України «Про Кабінет Міністрів України» у вітчизняну практику державотворення повернуто інститут міністрів «без портфеля».

Міністри «без портфеля» – це посадові особи, що не керують міністерствами, однак виконують окремі доручення Прем'єр-міністра і мають право вирішального голосу на засіданнях уряду, молодші міністри (так називають іноді заступників міністрів або керівників не міністерств, а інших важливих відомств) [12, с. 223-224]. Іноді така посада маскує основне заняття даної посадової особи. Наприклад, уряд, не бажаючи розголушувати коло обов'язків даного міністра, призначає його міністром без портфеля, у той час, як він займається, наприклад, питаннями озброєння або керує атомною промисловістю [13, с. 445].

Відповідно до частини 5 статті 6 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 16. 05. 2008 р., зі змінами, за поданням Прем'єр-міністра України Верховна Рада України могла призначати міністрами осіб, які не очолюють міністерств. До складу Кабінету Міністрів України могло бути призначено не більше двох таких міністрів. За Законом України «Про Кабінет Міністрів України» від 07. 10. 2010 р., зі змінами, існування такої посади не передбачалося.

У літературі відзначається, що заслугове підтримки відмова Уряду України від окремої посади «Міністра України у зв'язках з Верховною Радою та іншими органами державної влади». Адже усунення не виправданого механізму для взаємодії Уряду з парламентом покращило умови для безпосередньої співпраці кожного члена Уряду з Парламентом [14, с. 225-227]. Окремі дослідники в якості аргументу щодо негативної практики існування такої посади відзначають те, що сам факт існування цієї посади свідчить про дистанціювання уряду і парламенту один від одного [15, с. 449].

У складі Уряду, сформованому у 2010 р., а також у складі Кабінету Міністрів України, сформованому у 2014 р., представлений один міністр «без портфеля» – Міністр Кабінету Міністрів України.

Важливим є питання щодо компетенції міністра «без портфеля». Цілком обґрунтованою є позиція щодо того, що призначення на посаду міністра «без портфеля» має відбуватися за чітко визначеного кола посадових обов'язків даного суб'єкта [16, с. 67].

З нашої точки зору, існування зазначених посад у складі Уряду породжує «нерівність» міністрів, що очолюють міністерство, та міністрів «без портфеля», що не сприяє ефективній організації діяльності вищого органу виконавчої влади.

Стаття 8 Закону регламентує процедуру призначення на посаду

Прем'єр-міністра України, однак «не знімає» тих проблем правового регулювання цього питання, які містяться в Конституції України. Так, згідно із частиною 2 статті 114 Конституції України, Прем'єр-міністр України призначається Верховною Радою України за поданням Президента України. Кандидатуру для призначення на посаду Прем'єр-міністра України вносить Президент України за пропозицією коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України, сформованої відповідно до статті 83 Конституції України, або депутатської фракції, до складу якої входить більшість народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України.

Позиції дослідників, щодо оцінки зазначених положень Основного Закону, можна об'єднати у дві групи. До першої групи можна віднести тих вчених, які вважають, що роль Президента України у формуванні Уряду є формальною. Спеціалісти із протилежною точкою зору відзначають, що законодавство не містить прямої заборони диспозитивних дій Президента України щодо пропозиції коаліції депутатських фракцій. На практиці така неоднозначність законодавчого регулювання може призвести до виникнення конституційного конфлікту. Проблемою також слід вважати відсутність правового механізму розв'язання ситуації, що може виникнути у разі невнесення Президентом України до Верховної Ради України подання про призначення на посаду Прем'єр-міністра України у строк, визначений Конституцією України. При цьому, очевидно, що така проблема має бути вирішена через врегулювання зазначеного питання на рівні Основного Закону України та його процедурного уточнення на рівні Закону України «Про Кабінет Міністрів України».

Позитивно слід оцінити «повернення» до Закону інституту складення присяги членами Уряду. Виходячи зі змісту присяги, визначеного частиною 1 статті 10 Закону, складо-

вою статусу члена вищого органу виконавчої влади слід вважати публічний інтерес, оскільки члени Кабінету Міністрів України присягають на вірність Українському народові та зобов'язуються дбати, зокрема, про його добробут.

При цьому очевидно, що складення присяги членами Кабінету Міністрів має морально-політичний зміст, оскільки безпосередньо порушення її положень не зумовлює припинення повноважень або вжиття санкцій до члена Уряду.

Окремо варто звернути увагу і на питання щодо закріплення у Законі процедури схвалення Програми діяльності Уряду України. Так, слід позитивно оцінити положення Закону, відповідно до яких Програма діяльності Кабінету Міністрів України базується на узгоджених політичних позиціях та програмних завданнях коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України; Програма діяльності Кабінету Міністрів України подається до Верховної Ради України Прем'єр-міністром України у строк до одного місяця з дня формування Кабінету Міністрів України (частини 1, 2 статті 11 Закону).

Така оцінка пояснюється тим, що Програма діяльності Кабінету Міністрів України має базуватися на політичних орієнтирах парламентської більшості, що є політично відповідальною за його діяльність, а члени новопризначеного Уряду повинні у повному складі долучатися до розроблення зазначеного документу (оскільки за Законом України «Про Кабінет Міністрів України» від 07. 10. 2010 р., зі змінами, передбачалося, що Програма діяльності Кабінету Міністрів України подається до Верховної Ради України Прем'єр-міністром України, що могло відбуватися і за відсутності сформованого складу Уряду).

Однак процедура повторного схвалення Програми діяльності Уряду України є схематичною, що на практиці може призвести до відомої в Україні ситуації, за якої вищий

орган виконавчої влади працює без Програми своєї діяльності (так, частина 5 статті 11 Закону встановлює, що Верховна Рада України може надати Кабінету Міністрів України можливість доопрацювати Програму діяльності Кабінету Міністрів України. Повторний розгляд Програми діяльності Кабінету Міністрів України Верховною Радою України проводиться не пізніше ніж на п'ятнадцятий день після прийняття такого рішення). Таким чином, зі змісту цитованої норми не зрозуміло, яким чином вирішуватиметься питання у разі повторного несхвалення парламентом Програми діяльності Кабінету Міністрів України.

Визначаючи порядок відставки Кабінету Міністрів України внаслідок прийняття Верховною Радою України резолюції недовіри (стаття 14), Закон передбачає, що питання про відповідальність Кабінету Міністрів України не пізніше ніж через десять днів після внесення пропозиції розглядається на пленарному засіданні Верховної Ради України, на яке запрошуються всі члени Кабінету Міністрів України. Однак у законодавстві зарубіжних країн передбачається мінімальний (а не максимальний як у вітчизняному Законі) строк, протягом якого уряд може мобілізувати своїх прибічників або провести роз'яснювальну роботу з опонентами. Так, перерви у 48 годин вимагає ст. 49 французької Конституції та ст. 67 Основного Закону ФРН, трьох днів – ст. 94 італійської, п'яти днів – ст. 113 іспанської конституції [17, с. 103].

Аналізуючи питання законодавчого закріплення повноважень Кабінету Міністрів України, слід вказати і на декларативність окремих положень Закону. Так, відповідно до його частини 2 статті 19, Кабінет Міністрів України здійснює постійний контроль за виконанням органами виконавчої влади Конституції України та інших актів законодавства України, вживає заходів щодо усунення недоліків у роботі зазначених органів.

Очевидно, що зазначене формулювання потребує належного процедурного уточнення у законодавстві.

Частина 3 статті 25 Закону встановлює, що Прем'єр-міністр України і міністр, відповідальний за акт Президента України, виданий Президентом України в межах повноважень, передбачених пунктами 5, 18, 21, 23 частини першої статті 106 Конституції України, та за виконання такого акта, *зобов'язані* (курсив наш. – О.С.) скріпити його своїми підписами у п'ятиденний строк з дня надходження акта для скріплення.

Очевидно, що за такого стану законодавчого регулювання даного питання інститут контрастигнування втрачає сенс, оскільки передбачає формальне візування зазначеними посадовими особами актів глави держави. Однак, за умови різної політичної належності Уряду та глави держави, це може призвести до конфлікту у відносинах між зазначеними суб'єктами, законодавчі, в т.ч. конституційні, механізми виходу із якого не передбачені.

Недосконалою слід вважати і норму, що формулює засади відносин між допоміжними органами Уряду України та глави держави. Так, згідно із частиною 2 статті 26 Закону, Секретаріат Кабінету Міністрів України відповідає на звернення консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів і служб, що утворюються Президентом України, надає їм інформацію, необхідну для виконання покладених на них завдань.

Однак «зворотній зв'язок», тобто обов'язок Адміністрації Президента

України інформувати Уряд про діяльність глави держави, у Законі не врегульований.

За частиною 5 статті 27 Закону новосформований Кабінет Міністрів України має право відкликати до прийняття у першому читанні проекти законів, внесені на розгляд Верховної Ради України Кабінетом Міністрів України, повноваження якого припинені. Однак, таке положення вступає у колізію із частиною 3 статті 105 Закону України «Про Регламент Верховної Ради України» від 10. 02. 2010 р., зі змінами, відповідно до якої законопроект, внесений Кабінетом Міністрів України, вважається відкликаним, якщо до його прийняття в першому читанні за основу повноваження Кабінету Міністрів України були припинені.

Отже, проаналізувавши положення Закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 27. 02. 2014 р., можемо стверджувати, що у своїй основі цей Закон ґрунтується на Законі України «Про Кабінет Міністрів України» від 16. 05 2008 р., зі змінами. Однак, на жаль, незважаючи на численні дослідження особливостей недоліків останнього Закону, Закон від 27. 02. 2014 р. переважно не позбувся окреслених проблем змісту. У зв'язку із чим, вважаємо, що задля підвищення ефективності діяльності вищого органу виконавчої влади, положення Закону від 27. 02. 2014 р. потребують удосконалення, зокрема, у визначених вище напрямках.

Список використаних джерел

1. *Случевский Вл.* Гласность // Энциклопедический словарь / [Изд. Ф. Брокгаузь, И. Ефронъ]. – С-Пб., 1893. – Т. VIII^А. – С. 820–823.
2. *Великий* тлумачний словник сучасної української мови / [Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел]. – К.: Ірпінь: ВТФ «Перун», 2001. – 1440 с.
3. *Административное право* : [учебник] / Под. ред. Л. Л. Попова. – М.: Юристь, 2002. – 697 с.

4. *Томкіна О.* Принцип гласності процедури прийняття правових актів Кабінету Міністрів України / *О. Томкіна* // *Право України*. – 2004. – № 9. – С. 28–31.
5. *Жук Н. А.* Парламент, Президент, уряд: через взаємостримування до рівноваги : [монографія] / *Н. А. Жук*. – Х.: Харків юридичний, 2007. – 320 с.
6. *Проект* Закону України «Про центральні органи виконавчої влади», внесений народними депутатами України *Соболевим С. В., Стецьківим Т. С., Стретовичем В. М.* від 11 жовт. 2002 р., реєстр. № 2281 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://gska2.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webproc4_1?id=&pf3511=13262
7. *Коліушко І.* Про запровадження у сферу виконавчої влади посад державних політичних діячів / *І. Коліушко, В. Тимошук* // *Право України*. – 2000. – № 2. – С. 10–13.
8. *Голубев В. В.* Юридическая ответственность Правительства Российской Федерации : дис. ... кандидата юридических наук : 12.00.02, 12.00.14 / *Голубев Владислав Валерьевич*. – М., 2005. – 153 с.
9. *Державне управління: проблеми адміністративно-правової теорії та практики* / За заг. ред. *В. Б. Авер'янова*. – К.: Факт, 2003. – 384 с.
10. *Совгиря О. В.* Конституційно-правовий статус Кабінету Міністрів України: сучасний стан та тенденції розвитку / *О. В. Совгиря*. – К.: Юрінком Інтер, 2012. – 464 с.
11. *Токовенко В. В.* Оптимізація взаємодії політичного керівництва та державного управління в умовах модернізації політико-адміністративної системи України : автореф. дис. ... д-ра наук з держ. управління : спец. 25.00.01 «Теорія та історія державного управління» / *В. В. Токовенко*. – К., 2004. – 36 с.
12. *Чиркин В. Е.* Государственное управление. Элементарный курс. / *В. Е. Чиркин*. – М.: Юристъ, 2003. – 320 с.
13. *Чудаков М. Ф.* Конституционное (государственное) право зарубежных стран : [Учеб. пособие] / *М. Ф. Чудаков*. – Мн.: Новое знание, 2001. – 576 с.
14. *Розвиток публічного права в Україні (довідь за 2007-2008 роки)* / [за заг. ред. *Н. В. Александрової, І. Б. Коліушка*]. – К.: Конус-Ю, 2009. – 584 с.
15. *Кафарський В. І.* Політичні партії в Україні: конституційно-правове регулювання організації та діяльності : [монографія] / *В. І. Кафарський*. – К.: Логос, 2008. – 560 с.
16. *Топоркова М. К.* Конституційно-правовий статус членів Правительства Российской Федерации : дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.02 / *Топоркова Марина Константиновна*. – М., 2004. – 149 с.
17. *Павленко Р. М.* Парламентська відповідальність уряду: світовий та український досвід / *Р. М. Павленко*. – К.: Вид. дім «КМ Академія», 2002. – 253 с.

Совгиря О. В. Новий Закон України «Про Кабінет Міністрів України»: перспективи вдосконалення змісту

У статті досліджуються проблемні аспекти нового Закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 27. 02. 2014 р. Зокрема, звертається увага на питання щодо принципів діяльності Уряду в Україні, його склад, процедуру формування та припинення повноважень, окремі питання реалізації повноважень. На основі проведеного аналізу пропонуються шляхи вдосконалення змісту зазначеного Закону.

Ключові слова: Кабінет Міністрів України, конституційно-правовий статус Уряду України.

Совгиря О. В. Новый Закон Украины «О Кабинете Министров Украины»: перспективы усовершенствования содержания

В статье исследуются проблемные аспекты нового Закона Украины «О Кабинете Министров Украины» от 27. 02. 2014 г. В частности, обращается внимание на вопросы относительно принципов деятельности Правительства в Украине, его состав, процедуру

формирования и прекращения полномочий, отдельные вопросы реализации полномочий. На основе проведенного анализа предлагаются пути усовершенствования содержания указанного Закона.

Ключевые слова: Кабинет Министров Украины, конституционно-правовой статус Правительства Украины.

Sovgiria O. The new Law of Ukraine " On the Cabinet of Ministers of Ukraine": prospects for improving content

The article examines the problematic aspects of the new Law of Ukraine "On the Cabinet of Ministers of Ukraine" of 27. 02. 2014 In particular, attention is drawn to the questions concerning the principles of the Government's activity in Ukraine, its composition, procedure of formation and termination of powers, individual issues of implementing powers. Based on the analysis suggests ways to improve the content of the Act.

Key words : Cabinet of Ministers of Ukraine, constitutional and legal status of the Government of Ukraine.